

готовъ ли е вече корабъ-тъ, срѣщилъ дѣте-то съ коткъ-тъ въ рѣцѣ-тѣ му. „Димитре,“ рекълъ му търговецъ-тъ, „имашъ ли да испратишь и ты явчто, та да сторишь търговіѣ?“ — „А! господише,“ отговорило дѣте-то, „вы знаете, че сѣмъ сиромашъ и имамъ ничто друго, освѣнь таѣ коткъ.“ — „Па ты испрати коткъ-тъ си,“ рекълъ му търговецъ-тъ. Тогава Димитръ ся затекълъ съ търговеца въ кораба и оставилъ тамъ коткъ-тъ. Корабъ-тъ отплылъ.

Корабъ-тъ былъ опредѣленъ да иде въ Индіѣ, и слѣдъ нѣколко мѣсяцы пристигналъ на едно мѣсто, което още не было извѣстно. Това мѣсто ся управлявало тогава отъ царь. Царя-тъ, като чулъ, че сѣ дошли чужеземцы, повикалъ ги да обѣдватъ наедно съ него. Ако и да имало ястія твърдѣ много на трапезѣ-тъ, госте-то обаче не могли ни да ги накусятъ; зачтото была стая-та пълна съ хляды мышкы, които нѣкове, нѣкове скачали на трапезѣ-тъ и даже имали смѣлость да грабѣтъ хлѣба отъ рѣцѣ-тѣ имъ. Способъ не ся намирало, да ся махнѣтъ мышкы-тѣ, ако и да былъ обѣщаль царя-тъ много злато на оногова, който бы намѣрилъ срѣдство да го избави отъ това зло.

Кога чули това, госте-то казали на царя, че у нихъ има едно животно, което може да издави